

Perduts i retrobats

Algú ha fet córrer la veu d'una probable preqüela de 'Lost': la notícia em desconcerta

Els supervivents de l'accidents i protagonistes de 'Lost'. Foto: ABC Television

En el capítol anterior: l'addicta a les series que és servidora va fer públic el seu somni: als seixanta anys vull ser com la Diane, la fabulosa advocada que coprotagonitza la sèrie *The good wife*, interpretada per la Christine Baranski. Juro que provaré de moure'm i viure amb el seu glamur i contundència.

El vol 815 d'Oceanic va estavellar-se en aigües desconegudes i els passatgers que van sobreviure ens van fer viure sis anys d'infart. *Lost* (creada per J.J. Abrams), la sèrie que ha estat a la ment de molta gent arran del desgraciat accident del boeing 777 de Malaysian Airlines, al final va acabar perdent el nord però sempre va aconseguir ser un punt de trobada generacional. Una virtut que he recordat recentment. Durant un dinar familiar dos dels meus nebots i les meves germanes *losties* em van assaltar amb la pregunta: ?Què, què, què, ho has llegit? Eh? Eh? Eh??. Algú ha fet córrer la veu d'una probable preqüela de *Lost*. Pels aliens als llenguatge críptic dels addictes a les sèries aclariré que una preqüela és una sèrie que centra la seva acció en els fets anteriors mostrats a la sèrie original. Per tant, a la preqüela de *Lost* coneixeríem amb més detall tot el que va passar abans d'anar a petar a aquella illa.

La notícia em desconcerta. Tots aquells que ens la vam empassar, deglutir, absorbir i osmositzar ja sabem què va succeir abans, perquè aquest va ser el primer que ens va encaterinar de la sèrie. A cada episodi descobries nous patiments dels naufrags de l'accident d'avió del vol 815 d'Oceanic i, alhora, els guionistes ens mostraven episodis de la vida anterior a l'illa d'algun dels personatges. Per tant, què coi ens voldrien explicar ara? I, a més, de debò, cal?

Però la nostàlgia em pot. I com que sóc guionista de professió i tinc flaca per la sèrie, fins al punt de perdonar-li aquella decebedora cinquena temporada i la innominable sisena, em produeixo jo mateixa un episodi de *Lost* al meu cervell, especialment pensat per a aquesta columna. Per tant, hi mostro allò que succeïa al món real en traspasar la quarta pantalla. El primer que hi apareix és el sofà i a mi asseguda al costat del meu home, dues de les meves germanes i uns quants nebots. Mirem algun dels dobles episodis amb els que acabaven temporades a ritme taquicàrdic. La diferència d'edat entre el més gran i el més jove del sofà és d'uns vint-i-set anys que es va escurçar fins a esborrar-se a cop de cliffhanger (aquell genial cop final de l'acció que et deixa penjat i amb una ansietat per veure què passarà perillosa per a la salut psicològica de les natures impacients). Les meves germanes afirmen que va ser la primera sèrie ?adults? que van veure amb els seus fills. I jo, de forma col·lateral, la primera que vaig compartir amb alguns dels meus nebots. Quan s'acaba l'episodi tots cridem histèrics: Noooooo! I calculem amb avidesa quant falta per tornar a rebre la dosi. Sempre ens sembla un temps etern, infinit.

El capítol particular que m'estic organitzant ara trasllada la seva acció a un petit poble del Berguedà. Allà vam passar algunes històriques vacances de Setmana Santa reverberant el nostre vici a cop de visionar capítol rere capítol. I el moment no és casual. És aquell llarg migdia en què reveiem plegats el memorable cinquè episodi de la temporada quatre, *The constant*, que és aplaudit a cor què vols, per la manera magistral amb què els guionistes (J. Lieber, J.J. Abrams, D. Lindelof, C. Cuse) van jugar amb els salts temporals i l'amor de dos dels protagonistes, en Desmond i la Penelope.

El meu episodi torna a Barcelona, al Bharna, un bar del Poblenou que ja no sé ni si existeix, suposo que sí. El bar no és massa gran i la tribu lostaddicta familiar hi entrem amb el somriure

dels bojós a la cara. Els propietaris el van tunejar amb elements de la nostra sèrie preferida i toquem el racó decorat com l'avió o la famosa escotilla (*the hatch!*) amb veneració, alhora que somriem com babaus davant els quits de menjar i material de la inquietant organització Dharma. La sèrie era a punt d'acabar i vam peregrinar-hi com qui va a la Meca (Al·là em perdoni) i en vam sortir renascuts i feliços.

I per rematar-ho, jo també em regalo un salt temporal i en lloc d'acabar amb el missatge que vaig penjar al Facebook aquell 25 de maig del 2010 després de veure el darrer episodi (*"Gràcies LOST per convertir-nos en friquis al llarg de sis temporades, per aquells moments en què s'acabava el capítol i et quedaves amb cara d'idiota davant la pantalla pensant que encara faltaven set dies per al proper capítol... o mesos! I pels milions d'hores fent tertúlia sobre la sèrie. Estic tan agraïda que fins i tot li perdono la sisena temporada en tots aquells moments en què no hi apareixia el Desmond?"*), revisito el moment en què la vaig descobrir.

Va ser una primavera de l'any 2005. Aquell cap de setmana havia de fer repòs. M'havia quedat embarassada del meu tercer fill, després d'un intent fallit. Vaig sotmetre'm a una prova similar a l'amniocentesi, que em va obligar a estar-me al llit, quieta, durant 48 hores que es presentaven angoixants pel precedent que havia viscut. A TVE aquell cap de setmana van decidir emetre un munt d'episodis seguits de la primera temporada de *Lost* que van resultar ser valeriana en vena per a la meua angoixa. La fascinació per la història, la forma en la qual era explicada i produïda va fer-me oblidar nervis i neguits. L'ull d'en Jack es va obrir al primer pla i amb ell una nova forma de veure les sèries, globalitzada, aglutinadora i febril. I jo de vegades somio que no l'ha tornat a tancar.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=x80aRLFK1x4>